

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Στιχηρὰ Προσόμοια Τοῦ Ἰωσὴφ
Ὕχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος Χριστέ, τοὺς βροτοὺς ἐπλούτισας, ἀθανασίαν καὶ ἔλλαμψιν· διὸ πτωχεύσαντα,
ἡδοναῖς τοῦ βίου, ἀρεταῖς με πλούτισον, καὶ πένητι Λαζάρῳ με σύνταξον, τῆς τοῦ Πλουσίου με,
τιμωρίας ἔξαιρούμενος, καὶ γεέννης, τῆς ἀποκειμένης μοι.

Κακίαν ἐπλούτησα δεινῶς, καὶ τρυφὴν ἡγάπησα, καὶ τῶν ἐν βίῳ ἀπήλαυσα, ἡδονῶν Κύριε, καὶ πυρὸς
γεέννης, ὑπόδικος γέγονα, λιμώττοντα τὸν νοῦν μου ὡς Λάζαρον, παραβλεψάμενος, πρὸ πυλῶν τῶν
θείων πράξεων, ἐρριμμένον, οἴκτειρόν με Δέσποτα.

Ἐτερον Προσόμοιον Τοῦ Θεοδώρου
Νεφέλην σε φωτὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν ἔκτην τῶν σεπτῶν, Νηστειῶν Ἐβδομάδα, προθύμως ἀπαρχόμενοι, Κυρίῳ, προεόρτιον ὅμνον, τῶν
Βαΐων ἄσωμεν πιστοί, ἐρχομένῳ ἐν δόξῃ, δυνάμει Θεότητος, ἐπὶ τὴν Ιερουσαλήμ, νεκρῶσαι τὸν
θάνατον· διὸ ἑτοιμάσωμεν εὐσεβῶς, τὰ τῆς νίκης σύμβολα, τοὺς κλάδους τῶν ἀρετῶν, τὸ Ωσαννὰ
ἐκβοήσαι, τῷ Ποιητῇ τοῦ παντός.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ὅχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Απὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα
Ίδιόμελον Ὅχος α'

Θαυμαστὴ τοῦ Σωτῆρος, ἡ δι' ἡμᾶς φιλάνθρωπος γνώμῃ· τῶν μελλόντων γὰρ τὴν γνῶσιν, ὡς παρόντων
κεκτημένος, τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ Πλουσίου, τὸν βίον ἐστηλίτευσε· τῶν ἑκατέρων οὖν τὸ τέλος
ἐνοπτριζόμενοι, τοῦ μὲν φύγωμεν, τὸ ἀπηνὲς καὶ μισάνθρωπον, τοῦ δὲ ζηλώσωμεν, τὸ καρτερὲς καὶ
μακρόθυμον, πρὸς τὸ σὺν αὐτῷ τοῦ Ἀβραὰμ κόλποις, ἐνθαλπόμενοι βοῶν· Δικαιοκρῆτα Κύριε, δόξα σοι.
(Δίς)

Μαρτυρικὸν

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἅγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς,
ὡς μόνος οἴκτιρμων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Ἀύτόμελον [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων, τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προστασία, ἄχραντε Παρθένε,
σῶσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ὅχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸν λίθον ἐκκυλίσας, τῆς πωρώσεως Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρδίας, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσιν,
ἔξέγειρον ψυχήν μου ἀγαθέ, καὶ φέρειν σοι βαΐα ἀρετῶν, ὡς νικητῇ τοῦ Ἄδου, ἐν κατανύξει Δέσποτα,
ἀξίωσον, ὅπως τῆς αἰώνιου ζωῆς τύχω, ὑμνολογῶν σου τὸ κράτος, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, μόνε
φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ Κτίσις ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπόρως, καὶ
ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὥρᾶν οὐ δεδύνηται, αὐτὸν Θεοτόκε ίκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν

Κάθισματα Ἡχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν ἔκτην Ἐβδομάδα, τῆς Νηστείας ἐπέχοντες, προεόρτιον ὅμνον, τῶν Βαῖων ἄσωμεν, Χριστῷ τῷ ἔρχομένῳ δι' ἡμᾶς, καθίσαι ἐπὶ πώλου ὄνικοῦ, τὸ τῶν ἐθνῶν ὑποκλῖναι ὡς Βασιλεύς, ἀλόγιστον τῷ Γεννήτορι, τοὺς κλάδους αὐτῷ τῶν ἀρετῶν, πάντες προευτρεπίσωμεν, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, χαίροντες ἴδωμεν.

Θεοτοκίον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι προτείνασα δυσώπησον, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, ἐκ πειρασμῶν καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας καὶ πόθῳ βοῶντάς σοι. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Τριώδιον Ποίημα Ἰωσὴφ

Ωδὴ α' Ἡχος α'
Ωδὴν ἐπινίκιον [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὰ πάθη νεκρώσωμεν, δι' ἐγκρατείας, τὸ πνεῦμα ζωάσωμεν, δι' ἐνθέων πράξεων, ὅπως ὄψωμεθα, Πάθος Χριστοῦ τὸ σεπτὸν καθαρωτάτῳ νοῖ.

Ἀσπλάγχνου ζηλώσαντα, Πλουσίου τρόπους, Χριστὲ πολυεύσπλαγχνε, ίκετεύω σύνταξον, Λαζάρῳ πένητι, λυτρούμενός με τῆς φλογός, καὶ τοῦ ἀσβέστου πυρός.

Ἐκ πάντων ἐνήστευσα, κατορθωμάτων, εἰς κόρον ἀπήλαυσα, τῶν σφαλμάτων Κύριε: νῦν οὖν πεινῶντά με, σωτηριώδους καὶ σεπτῆς, ἔμπλησον βρώσεως.

Θεοτοκίον

Ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ἐν καταδίκῃ, πανάχραντε Δέσποινα, ἐρριψμένον ἔργων μου, σῶσον οἰκτείρησον, τὸν πανοικτίρμονα Θεόν, ἀποκυήσασα.

Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἡχος α' τῷ βοηθήσαντι Θεῷ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τῇ τῶν Βαῖων Ἔορτῇ, ὑπαντήσωμεν πιστοί, προεορτάζοντες αὐτήν, ἀπὸ σήμερον φαιδρῶς, ἵνα τὸ ζωηφόρον, ἀξιωθῶμεν Πάθος ἰδεῖν.

Ἐρχεται ἥκει ὁ Χριστός, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς Βασιλεὺς κεκαθηκώς, ἐπὶ πώλου ὄνικοῦ, τὸ τῶν ἐθνῶν ὑποκλῖναι, ἀλόγιστον, ὑπὸ ζυγὸν τῷ Πατρί.

Δόξα...

Ἡ ἐν Θεότητι μιᾶ, τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ ἀγέννητε Θεέ, καὶ Υἱὲ μονογενές, καὶ μόνον ἄγιον Πνεῦμα, ὁμοβασίλειον κράτος, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὄλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, ἀνύμφευτε καὶ ἀπειρόγαμε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἴδού ἀφίκετο Χριστός, πρὸς τὴν πόλιν Βηθσφαγῆ, Χαῖρε Λαζάρου ἡ πατρίς, Βηθανία, ὅτι σοί, δείξει θαυμάσιον μέγα, τὸν Λάζαρον, ἔξανιστῶν ἐκ νεκρῶν.

Ο Εἱρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἴγυπτῳ, τῷ Μωσῆ, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Φαραώ, πανστρατιᾷ βυθίσαντι, ἐπινίκιον ὥδην ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται».

Ωδὴ η'
Ὄν φρίττουσιν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἀκάρπους ἐπλούτησα, ὁ τάλας λογισμούς, ψυχὴν κατεμόλυνα, ἀθέσμοις ἡδοναῖς, καὶ σκότος κυκλοῖ με ἀπογνώσεως, αὔγασόν μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Ως πάλαι ἐφώτισας, Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ψυχὴν μου καταύγασον, μὴ βλέπουσαν τὸ φῶς, τὸ σὸν

Ἐλεῆμον, ἀλλ' ἐν σκότει δεινῆς, λήθης συγχωσθεῖσαν, καὶ μερίμναις τοῦ βίου.

Νηστεύσας ἡνέῳξεν, Ἡλίας οὐρανούς, καὶ ὅμβροις κατήρδευσε, διψήσασαν τὴν γῆν, Νηστεύσωμεν ἥειθροις, καταντλούμενοι, ψυχικῶν δακρύων, ὅπως ἐλειθῶμεν.

Θεοτοκίον

Ως ἔμψυχος ἄμπελος, ἐξήνθησας ἡμῖν, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, πηγάσαντα Ἀγνή, Παρθένε τὸν οἶνον, τῆς ἀφέσεως, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ξηράναντα τὴν μέθην.

Εἰρμὸς ἄλλος

“**Υμνον σοι προσφέρομεν** [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Ἔνοικται τὰ πρόθυρα, τῆς τοῦ Λαζάρου ζωοποιίας· Χριστὸς γάρ ἥκει, ὡς ἐξ ὑπουρού ἐγεῖραι τὸν θανέντα, καὶ καταπαλαῖσαι, ζωὴ τὸν θάνατον.

Μέγα σου τὸ καύχημα, ὁ Βηθανία! ὅτι τὸν Κτίστην ξεναγωγῆσαι, ἀξιοῦσαι βοῶσα· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἄγιον Πνεῦμα

Σὲ τὴν ὑπερούσιον, τριπλῆν Μονάδα, τὴν ἐνουμένην ἐν διαιρέσει, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, θεῖον δοξολογήσωμεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ Χαῖρε φθεγγόμεθα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, ὅτι ἀνῆψας χαρὰν τῷ Κόσμῳ, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, δὸν δυσώπει ὑπὲρ πάντων, Παρθένε πανύμνητε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

“**Υμνον σοι προσφέρομεν**, ὅτι ἐν πώλῳ ὀχηματίζεις, ὁ ἐν ὑψίστοις, Χερουβὶμ ἐπιβαίνων, ἵνα πάντας καθυποτάξῃς, Χριστὲ τῷ κράτει σου.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον

‘**Ο Εἰρμὸς** [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«“**Υμνον σοι προσφέρομεν**, τῶν Ἀσωμάτων, ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον».

‘Ωδὴ θ’

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Θανατωθεὶς τοῖς πολλοῖς πλημμελήμασι, τῆς ἀμελείας ἐν τάφῳ συνέχομαι, λίθον ἀπογνώσεως ἔχων ἐπικείμενον, ὃν περ διάρας Χριστὲ τῷ σῷ ἐλέει, ὥσπερ τὸν Λάζαρον πρὶν ἐξανάστησον.

Τὴν τοῦ Πλουσίου ἐκφύγωμεν μίμησιν, κατακριθέντος εἰς φλόγα τὴν ἀσβεστον, καὶ Λαζάρου στέρξωμεν, τὸ ἐν πόνοις, ἔμμονον, ὅπως ἡμᾶς Ἰησοῦς παρακαλέσῃ, καὶ βασιλείας μετόχους ἐργάσηται.

Τὴν παθοκτόνον Νηστείαν ποθήσωμεν, ταῖς προσευχαῖς ἐπιμόνως σχολάσωμεν, κλαύσωμεν, πενθήσωμεν καὶ θερμῶς στενάξωμεν, ὅπως ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀποδημοῦντας, ὁ Ἀβραάμ, ἐν τοῖς κόλποις εἰσδέξηται.

Θεοτοκίον

Τῆς παρθενίας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῶν Προπατόρων τὴν μόνην ἀνόρθωσιν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τὴν Θεοτόκον, οἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι ὑμνήσωμεν.

Ἄλλος

Σὲ τὴν ὄραθεῖσαν πύλην [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Σήμερον Χριστῷ δηλοῦται, πέραν Ἰορδάνου διατρίβοντι, ἡ νόσος τοῦ Λαζάρου, καὶ ὡς προγνώστης λέγει· Ἡ ἀσθένεια αὔτη, οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.

Ἐντρεπίζου Βηθανία, κόσμησόν σου θείως τὰς εἰσόδους, πλάτυνον τὰς ἐπαύλεις· ἴδού γὰρ ὁ Δεσπότης, ἥξει σὺν Ἀποστόλοις, τὸ θρέμμα σου ζωούμενος.

Δόξα...

Σὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, καὶ ἀδιαίρετον οὐσίαν, ἡ τῶν Ἐξαπτερύγων δοξολογεῖ στρατιά, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὲ τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, καὶ ἐκ τῆς Μητρὸς ἀνερμηνεύτως, ἐν χρόνῳ γεννηθέντα εἰς πάντων σωτηρίαν, ὡς Ποιητὴν καὶ Δεσπότην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Σὺν τοῖς εὐποίας κλάδοις, καὶ ἀγνείας φέροντες βαίᾳ, ἐτοιμασθῶμεν πάντες, Χριστῷ προσυπαντῆσαι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἥκοντι, ὡς Θεῷ ἡμῶν.

Ο Εἱρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Σὲ τὴν ὄραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἱεζεκιὴλ τοῦ Προφήτου, ἐν ᾧ οὐδεὶς διῆλθεν, εἰ μὴ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὅμνοις μεγαλύνομεν».

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἴνων Ἴδιόμελον Ἡχος πλ. α'

Μὴ καταδικάσῃς με Χριστέ, ἐν φλογὶ γεέννης, ὡς τὸν Πλούσιον διὰ Λάζαρον, ἀλλὰ δώρησαι κάμοι, ἐν κλαυθμῷ αἰτοῦντι, ῥανίδα φιλανθρωπίας, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. (**Δίς**)

Μαρτυρικὸν

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γάρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Άθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων τῆς τῶν Άσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς, εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἡ Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι, καὶ αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἡχος πλ. β'

Αὕτη ἐστίν, ὁ Θεός, ἡ φοβερὰ ἡμέρα, ἣς φθάσαι τὴν ἐσπέραν οὐκ ἡλπίζομεν, καὶ ταύτην ἴδειν ἡμᾶς, φιλανθρώπως κατηξίωσας, Τρισάγιε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ

Προκείμενον Ἡχος πλ. β' Ψαλμὸς ρδ'

Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον.

Στίχ. Εξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΜΗ', 17 - ΜΘ', 4)

Οὗτοι λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Ἄγιος Ἰσραὴλ· Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, δέδειχά σοι τοῦ εὐρεῖν σε τὴν ὁδόν, ἐν ᾧ πορεύσῃ ἐν αὐτῇ. Καί, εἰ ἥκουσας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἀν ὥσει ποταμὸς ἡ εἰρήνη σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κῦμα θαλάσσης· καὶ ἐγένετο ἀν ὥσις ἡ ἄμμος τὸ σπέρμα σου καὶ τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας σου, ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς· οὐδὲ νῦν οὐ μὴ ἐξολοθρευθῆσθαι, οὐδὲ ἀπολεῖται τὸ ὄνομά σου ἐνώπιον ἐμοῦ. Ἐξελθε ἐκ Βαβυλῶνος, φεύγων ἀπὸ τῶν Χαλδαίων, φωνήν εὐφροσύνης ἀναγγείλατε, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω τοῦτο, ἀπαγγείλατε ἔως ἐσχάτου τῆς γῆς· λέγετε· Ἐρρύσατο Κύριος τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰακὼβ, καὶ ἐὰν διψήσωσι, δι' ἐρήμου ἄξει αὐτούς, ὅδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς σχισθήσεται πέτρα, καὶ ῥύσεται ὅδωρ, καὶ πίεται ὁ λαός μου, οὐκ ἔστι χαίρειν, λέγει Κύριος, τοῖς ἀσεβέσιν. Ἀκούσατέ μου νῆσοι, καὶ προσέχετε ἔθνη, διὰ χρόνου πολλοῦ στήσεται, λέγει Κύριος, ἐκ κοιλίας μητρός μου ἐκάλεσε τὸ ὄνομά μου, καὶ ἔθηκε τὸ στόμα μου ὡς μάχαιραν ὁξεῖαν, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔκρυψε με, ἔθηκε με ὥσει βέλος ἐκλεκτόν, καὶ ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἔκρυψε με, καὶ εἶπε μοι· Δοῦλός μου εἶ σύ, Ἰσραὴλ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθήσομαι. Καὶ ἐγώ εἶπα· Κενῶς ἐκοπίασα, εἰς μάταιον καὶ εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἵσχυν μου· διὰ τοῦτο ἡ κρίσις μου παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πόνος μου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου.

Προκείμενον Ἡχος πλ. β' Ψαλμὸς ρε'

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Στίχ. Εξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός.